

[Aksel Larsen.]

Det gør man ikke, og det gør man heller ikke for de arbejdsløses Vedkommende.

Jeg synes, det kan være ganske interessant at opstille et lille Regnestykke. Ifølge de Beregninger, der er foretaget af Regeringen og Statistisk Departement, er Landbrugets samlede Tab ved den hidtidige Forskydning af Forholdet mellem Krone og Sterling opgjort til ca. 50 Mill. Kr. om Aaret, hvorfra efter Statistisk Departements Mening skal trækkes 25 Mill. Kr., som Landbruget samtidig sparer paa Grund af den Prisstigning, der ikke kommer, naar Kronen holdes i sin hidtidige Højde i Forhold til Guldvalutaerne. Paa dette Grundlag, siger Regeringen, skal Landbruget have Erstatning for det saaledes konstaterede Tab. Jeg kan ikke følge med længere i Beregningerne. Jeg forstaar ikke, hvorledes man som Resultat af disse Beregninger saa kommer til, at naar Landbrugets samlede Tab for et Aar er 25 Mill. Kr., skal det have 17½ Mill. Kr. for 3 Maaneder. Men det er der forhaabentlig klogere Regnemestre, som kan forklare. Jeg har desværre heller ikke set nogen Forklaring paa det i Bemærkningerne til Lovforslaget eller i den højtærede Ministers Forelæggelsestale.

Hvad saa med de arbejdsløse? Ifølge Opgørelsen er der kommet 18 000 nye arbejdsløse alene i Løbet af Oktober. Det er naturligvis svært at opgøre, hvor meget de har haft i Løn, men mon man tager meget fejl, naar man siger, at deres Gennemsnitsløn vel maa antages at have ligget omkring 60 Kr. om Ugen? Deres Gennemsnitsunderstøttelse kommer ikke til at ligge synderligt højere end 20 Kr. om Ugen. Resultatet: disse 18 000 Mennesker mister i Løbet af et Kvartal ca. 9 Mill. Kr. i Indtægt. Hvis de bestemmende i denne Sal og i Regeringen har den Opfattelse, at Staten skal styrte til og straks erstatte Folk det Tab, de lider paa Grund af Samfundsforhold og Samfundsforanstaltninger, saa efterlyser jeg en Lov, der siger, at de arbejdsløse i Tilfælde af Arbejdsløshed af Statskassen skal have udbetalt hele Forskellen mellem deres Arbejdsløn og deres Arbejdsløshedsunderstøttelse. Hvis det skal være Ret for den ene Part at faa Erstatning for Tab, man lider under saadanne Forhold, skal det ogsaa være Ret for den anden Part.

Jeg understreger for at forebygge Misforstaaelse, at jeg ikke taler absolut imod Erstatning til Landbruget, men jeg taler imod det Synspunkt, at kun og alene Landbruget er berettiget til at faa Erstatning i Anledning af de Vanskeligheder, der kom-

mer ind over Samfundet, medens andre Befolkningsklasser, i Særdeleshed Arbejderne, ikke er berettigede til nogen saadan Erstatning.

Vi bliver igen stillet over for, at man fra Venstres og Bondepartiets Side taler om, at dette er en Almisser, det er en Tilskudspolitik, som man afviser. Det er ogsaa noget, man kun afviser, naar det drejer sig om ens egne Vælgere, forstaar jeg. Drejer det sig om andre Befolkningsgrupper, saa har man ikke noget imod, at den Hjælp, der bliver givet, bliver givet mere eller mindre i Almisseens Form. Man opretholder altsaa stadig væk det Synspunkt, at der er Forskel paa Folk, og at de Vilkaar, som man finder det naturligt og rimeligt at byde f. Eks. Arbejderne, maa under ingen Omstændigheder bydes de to ærede Partiers Vælgere.

Som sagt, vi afviser det forelagte Lovforslag. Vi gør det, fordi det vil fordyre Varerne herhjemme betydeligt. Det vil med det samme sætte Prisen i Vejret paa Flæsk og Æg, til Trods for at disse Priser saa min Sandten er høje nok i Forvejen. Det kan forudses i Løbet af kort Tid at medføre en Fordyrelse paa Hjemmemarkedet af Mælk og Smør. Det synes os, at Staten i Stedet for gennem sine Foranstaltninger at bidrage til yderligere Prisstigninger burde bidrage til at forhindre Prisstigninger, og derfor er dette Lovforslag ikke paa sin Plads. Ganske vist er Lovforanstaltninger, hvorved Priserne sættes i Vejret, noget, man egentlig maatte vente. Man maatte vente noget saadant efter Regeringens hidtidige Politik og efter de Artikler i den socialdemokratiske Presse, hvormed man har søgt at motivere, at det stillede Overenskomstforslag for Arbejderne er et godt Forslag.

Jeg tænker f. Eks. paa den ledende Artikel i „Social-Demokraten“ i Lørdags, hvor man skrev, at ganske vist betød Overenskomstforslaget ikke saa stor øjeblikkelig Lønforhøjelse, men til Gengæld kunde man glæde sig til, at der vilde komme et noget større Tillæg til Januar, fordi Priserne fra nu af og til Januar vilde stige betydeligt mere, end de er steget hidtil. Det er en mager Trøst. Naar man læser en saadan Artikel, faar man Fornemmelsen af, at Regeringen har sat sig til Opgave, at Priserne stiger saa meget som muligt i den kommende Tid. Derfor kan et Forslag som dette i og for sig ikke overraske, men vi afviser det, fordi det er et Forslag, der betyder Prisstigninger, og det vil vi ikke være med til.